Rok IX. Styczeń 1933 Nr. 1.

WIADOMOŚCI KONTROLI SKARBOWEJ

ORGAN ZAWODOWY
STOWARZYSZENIA URZĘDNIKÓW KONTROLI SKARBOWEJ
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Adres Redakcji i Sekretarjatu Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej: Warszawa, ul. Koszykowa 45 m. 8. Telefon 815-93.
Konto P. K. O. № 1444

Warunki prenumeraty: Członkowie Stowarzyszenia U. K. S. otrzymują pismo bezpłatnie. Dla niecziłonków cena egz. 50 gr.

Ceny ogłoszeń: Cała strona 60 zł., pół strony 35 zł., 1/4 strony 20 zł.

Przed decyzją.

Z różnych stron dochodzą nas głosy, że w Ministerstwie Skarbu omawiane są sposoby usprawnienia działalności Kontroli Skarbowej w kierunku intensywniejszej walki z przestępstwami skarbowemi.

Sprawa ta pozostaje prawdopodobnie w bezpośrednim związku z pracami reorganizacyjnemi monopoli państwowych.

Cały dział podatków pośrednich, jak to widzimy, w ostatnich czasach poddany został rewizji i przeprowadzone pewne zmiany. Nowe ustawy o monopolu spirytusowym, o opodatkowaniu wina i miodu, piwa i drożdży, już zostały wydane i obowiązują.

Nic dziwnego, że Ministerstwo Skarbu opracowując wspomniane ustawy, musiało zwrócić uwagę na to, jak będą one wykonywane, skąd należy spodziewać się nadużyć oraz jakie środki zapobiegawcze i zaradcze należy zastosować.

Na lojalność obywateli liczyć nie możemy; Ministerstwo musi posiadać aparat umożliwiający należytą kontrolę ścisłego wykonania przepisów i to aparat sprawny i przystosowany do swego zadania.

Od zarania odrodzenia państwa polskiego na straży dochodów z podatków pośrednich stała Kontrola Skarbowa, nosząca to lub inne miano, ale zawsze w tym samym składzie personalnym.

W międzyczasie przeprowadzano różne zmiany organizacyjne, zmieniano nazwę, zmieniano system rozmieszczania pracowników oraz system pracy, raz składając kierownictwo w ręce inspektora, podwładnych zaś uzależniając od ścisłych każdodziennych poleceń służbowych, raz dając każdemu pracownikowi pewną swobodę i pole do wykazania własnej inicjatywy. Zmiany i czasowa przewaga tego lub innego systemu pracy, zawsze przychodziły w połączeniu ze znaczną redukcją personelu Kontroli Skarbowej, gdyż zmiany miały za cel usprawnienie służby, a co za tem idzie zmniejszenie ilości pracowników.

W odwrotnym kierunku szły przepisy skarbowe, coraz częściej wymagało się obecności urzędnika Kontroli Skarbowej w przedsiębiorstwach koncesjonowanych, coraz częściej czynność musiała być dokonana komisyjnie.

Malejący z roku na rok personel Kontroli Skarbowej miał do wykonywania wciąż wzrastającą pracę.

Trzeba stwierdzić, że urzędnicy Kontroli Skarbowej pracowali nie tylko w miarę sił, ale znacznie ponad siły.

Wielu wskutek tego straciło zdrowie, nabawiając się ciężkich i przewlekłych chorób, gruźlica zbiera obfite żniwo wśród urzędników Kontroli Skarbowej.

W międzyczasie dobra konjunktura załamuje się, w Polsce zaczyna się okres kryzysu; zrazu dotykający klas mniej zamożnych, ale później w miarę trwania rozszerzający krąg swych ofiar.

Ludzie, którzy w okresie dobrej konjunktury rozporządzali znacznemi środkami finansowemi, znajdują się nagle w obliczu katastrofy. Nie jeden załamuje się i każdą drogą, nawet drogą przestępstwa, probuje ratować. Nawet wśród właścicieli i kierowników bardzo dużych i dotąd uczciwie prowadzonych przedsiębiorstw ujawnia się przestępców.

Zastępy bezrobotnych, często bez żadnych środków do życia, widząc płaczące z głodu dzieci, chwytają się, z rozpaczą tonącego, każdego środka ratunku.

Długotrwała niewola zaborcza wychowała całe pokolenia w ciągłej poddziemnej walce z władzami; działanie na szkodę skarbu zaborcy, było jednym ze środków walki. Stąd człowiek, który na kradzież cudzego mienia nie zdecyduje się nigdy, popełnia i obecnie względnie łatwo defraudacje podatkowe.

Na podłożu ogólnej nędzy wzrasta ilość osobników słabszych, wzrasta prawdopodobieństwo popełnienia przestępstw skarbowych.

Należy wzmocnić czujność, należy rozszerzyć działalność,

szybciej i energiczniej pracować, aby skutecznie przeciwdziałać przestępstwom.

Kryzys jednak z całą bezwzględnością dotyka i warstwę, urzędniczą; dotyka w znaczniejszej nawet mierze jak i innych, urzędników Kontroli Skarbowej.

Redukcja wynagrodzenia, i redukcja ryczałtów uderzają jak obuchem w szeregi Kontroli Skarbowej.

Zmniejszenie środków pieniężnych wpływa paraliżująco na swobodę ruchu urzędnika, zmusza go do ścisłego liczenia się z każdą godziną pracy w rejonie i oszczędności czasu, spędzanego w dalszych podróżach.

Pomimo takich ciosów urzędnicy Kontroli Skarbowej nie poddają się zniechęceniu i nadal pełnią z całym poświęceniem swą odpowiedzialną służbę po 10, 12 a nawet 14 godzin dziennie.

Zdając sobie sprawę, że dla dochodów Skarbu Państwa praca Kontroli Skarbowej posiada bardzo wielkie znaczenie, oraz, że przeciążenie pracą, musi się ujemnie odbić na jej wynikach, urzędnicy Kontroli Skarbowej starali się wzbudzić i zrozumienie dla tych postulatów wśród czynników decydujących.

Czy to skutkiem przedstawień naszych, czy jak wspomniano wyżej w związku z ogólną reorganizacją całego działu podatków pośrednich monopoli państwowych, Ministerstwo Skarbu zwróciło baczniejszą uwagę na Kontrolą Skarbową..

O żadnych konkretnych projektach dotąd nie słychać — Jedynie mówiono jakoby komenda Główna Straży Granicznej, wysunęła. projekt, objęcia czynności dotąd przez Kontrolę Skarbową spełnianych.

Projekt ten jednak miał licznych przeciwników.

W dniach najbliższych ma się odbyć konferencja Panów Naczelników Wydziałów IV Izb Skarbowych w Ministerstwie Skarbu.

Jednym z najważniejszych tematów obrad będą sprawy Kontroli Skarbowej.

Panowie Naczelnicy Wydziałów IV Izb Skarbowych, już starali się zgromadzić odpowiednie materjały, żądając pisemnego wypowiedzenia się od Panów Kierowników U. S. A. M.

Jasnem jest, że sprawa nie została jeszcze zdecydowana i zanim decyzja zapadnie, będą zabierać głos nasi bezpośredni prawie przełożeni.

Jakie projekty będą wysuwane i dyskutowane tego przewidzieć nie można.

Jedno jest dla nas pewne, Panowie Naczelnicy Wydziałów IV Izb Skarbowych najlepiej znają wartość i znaczenie dla dobra służby i Skarbu Państwa, Kontroli Skarbowej, jako organu wykonawczego w zakresie podatków pośrednich.

Mając do swej dyspozycji, bezpośrednio sobie podległych urzędników, posiadających wielkie doświadczenie, wieloletnią praktykę, dużą znajomość różnorodnych przepisów oraz wytrwa-

łość w pracy, będą mogli skuteczniej i pewniej stać na straży interesów Skarbu Państwa, jak posiadając nawet liczny, ale surowy, często się zmieniający i nie wyrobiony personel jakiejś nowej „Straży Skarbowej" podległej tylko swym przełożonym i w głównej masie przystosowanej jedynie do strzeżenia granicy.

W tym stanie rzeczy oczy całej Kontroli Skarbowej zwrócone są z ufnością na konferencje Panów Naczelników Wydziałów IV.

Nie tracimy nadziei, że Panowie Kierownicy wydziałów akcyzowo-monopolowych w Izbach Sarbowych poprą należycie Kontrolę Skarbową, jako własny i sobie tylko podległy organ wykonawczy i powezmą uchwały, które spowodują wzmocnienie stanowiska Kontroli Skarbowej w społeczeństwie, oraz wpłyną na wydatną poprawę warunków pracy, urzędników stojących na straży dochodów skarbowych.

Z Zarządu Głównego

W związku z pogłoskami o reorganizacji Kontroli Skarbowej Zarząd Gł. S. U. K. S. opracował odpowiedni memorjał, który został przedstawiony Panu Vice-Ministrowi Skarbu W. Jastrzębskiemu, Panu Szefowi Biura Personalnego M. Węgrzynowskiemu, Panu Dyrektorowi Departamentu VI J. Widomskiemu. Ponadto odpis memorjału złożono Panu Naczelnikowi Wydziału I tegoż departamentu, b. Prezesowi naszego Stowarzyszenia, T. Woydatowi, znającemu doskonale stosunki i warunki pracy w Kontroli Skarbowej i cieszącemu się ogólną gorącą sympatją wśród naszych Kolegów.

Zarząd Główny uważając obecną Organizację Kontroli Skarbowej za dobrą, żadnym w tym względzie projektów nie wysunął, ograniczając się do przedstawienia; ogólnego przeciążenia pracą, opłakanych stosunków awansowania, zbyt niskich wymiarów ryczałtów, nawet w części nie pokrywających rzeczywistych, najkonieczniejszych wydatków oraz zbyt słabej ochrony prawnej urzędników Kontroli Skarbowej, narażonych na różne przykrości w walce z przestępcami.

Do memorjału dołączono zestawienia i opisy ilustrujące ogrom pracy spadającej na barki poszczególnych urzędników Kontroli Skarbowej.

Uważamy za swój obowiązek podkreślić tutaj, że spostrzenia swe specjalnie wyczerpujące opracowali: Kolega M. Sklenarz z Drohobycza i Kol. Woropaj z Warszawy, za co należy im się uznanie ogółu naszych Kolegów.

Nadmieniamy, że inni Koledzy choć nie tak obszernie i szczegółowo, ale tłumnie odpowiedzieli na apel Zarządu Głównego, nadsyłając swe informacje i uwagi, dla wykorzystania przy opracowywaniu memorjału;; za co na tym miejscu Zarząd Główny składa podziękowanie.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 19 lipca 1932 r.

o obrocie solą.

D. U. Nr. 65/32.

Na podstawie §§ 5 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskie (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) oraz art. art. 10, 12, 16 i 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przez sól, o której mowa w przepisach niniejszego rozporządzenia, o ile w poszczególnych postanowieniach nie wskazuje się specjalnego rodzaju soli, rozumieć należy wszelką sól jadalną, zarówno warzonkę jak i sól kamienną, w stanie czystym lub zmieszanym z innemi ciałami.

§ 2. Sól nie może być przedmiotem handlu domokrążnego ani obnośnego.

§ 4. Sól przywożona za zezwoleniem Ministra Skarbu z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska podlega opłacie należytości monopolowej w wysokości, licząc od 100 kg:

a) od soli warzonej lub białej soli kamiennej 13 zł. 50 gr.

b) od szarej soli kamiennej . . . . 8 zł. 50 gr.

Wymienione w ustępie poprzednim stawki będą stosowane również przy obliczaniu opłaty monopolowej od soli wyprodukowanej i sprzedawanej w kraju.

Sól przeznaczona na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze nie podlega opłacie należytości monopolowej.

Sprzedaż soli na spożycie przez ludzi.

§ 5. Sól przeznaczona na spożycie przez ludzi nazywana jest w rozporządzeniu niniejszem solą kuchenną.

§ 6. Hurtową sprzedaż soli kuchennej prowadzi przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny" bądź we własnych zakładach sprzedaży, bądź za pośrednictwem osób, posiadających zezwolenia na prowadzenie takiej sprzedaży,.

Za hurtową sprzedaż soli kuchennej uważa się sprzedaż tej soli w ilościach od 50 kg wzwyż jednorazowo.

Osoby, posiadające zezwolenie na hurtową sprzedaż soli kuchennej, nazywane są w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia hurtownikami.

§ 7. Zezwolenia na hurtową sprzedaż soli kuchennej są przywiązane do osoby hurtownika, nie podlegają dziedziczeniu i nie mogą być ani wydzierżawiane ani odstępowane innym osobom.

Hurtownicy obowiązani są prowadzić sprzedaż soli osobiście.

Powierzanie prowadzenia sprzedaży innym osobom (zastępcom) wymaga zezwolenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego; do Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego, prócz wydania zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę należy także zatwierdzenie osoby zastępcy.

Hurtownikom będącym osobami fizycznemi zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę mogą być wydawane tylko w wyjątkowych wypadkach i na ściśle określony czas.

§ 8. Hurtownicy odpowiadają osobiście za czynności zastępców oraz personelu pomocniczego, związane z prowadzeniem sprzedaży.

Hurtownicy obowiązani są do natychmiastowego usunięcia ustanowionego zastępcy, o ile zajdą lub zostaną ujawnione okoliczności, wykluczające daną osobę od pełnienia czynności zastępcy (§ 14).

Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego może zażądać od hurtownika usunięcia ustanowionego zastępcy w określonym przez siebie terminie:

a) o ile zastępca przy prowadzeniu sprzedaży soli narusza obowiązujące przepisy,

b) o ile Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego uzna, że prowadzenie sprzedaży przez zastępcę naraża interesy Polskiego Monopolu Solnego na straty.

§ 9. Zezwolenia na hurtową sprzedaż soli kuchennej są przywiązane do określonej w zezwoleniu siedziby przedsiębiorstwa.

Przeniesienie przedsiębiorstwa sprzedaży do innego lokalu lub otoworzenie filji przedsiębiorstwa wymaga zezwolenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego.

§ 10. Rozróżnia się następujące rodzaje zezwoleń na hurtową sprzedaż soli kuchennej:

1) zezwolenia na prowadzenie hurtowni soli,

2) zezwolenia na prowadzenie rozdzielczych składów soli.

Zezwolenia na hurtownie soli upoważniają do prowadzenia hurtowej sprzedaży soli w stosunku do wszystkich zgłaszających się odbiorców.

Zezwolenia na rozdzielcze składy soli wydawane będą tylko związkom stowarzyszeń spożywców i uprawniają do zaopatrywania w sól wyłącznie zakładów sprzedaży, prowadzonych przez te związki lub przez poszczególne należące do związku stowarzyszenia spożywców.

Hurtownicy, posiadający zezwolenia na hurtownie soli, oprócz prowadzenia sprzedaży soli kuchennej, obowiązani są do sprzedawania również soli przeznaczonej na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze, a to przy zastosowaniu się do postanowień paragrafów 33—45 niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Zezwolenia na hurtową sprzedaż soli kuchennej nadaje Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego.

W zezwoleniu wymienia się:
a) przepisy stanowiące podstawę prawną do nadania zezwolenia,
b) osobę, której się zezwolenia udziela,
c) rodzaj hurtowej sprzedaży, na którą udziela się zezwolenia,
d) czas trwania zezwolenia (zezwolenia bezterminowe lub na określony czas),
e) miejscowość i lokal, w którym sprzedaż ma być prowadzona,
f) termin rozpoczęcia sprzedaży,
g) rabat przyznawany hurtownikowi.

§ 12. Zezwolenia na hurtową sprzedaż soli kuchennej mogą być wydawane bądź bezterminowo, bądź na określony czas. Zezwolenia na określony czas nie mogą być wydawane za okres dłuższy od 1 roku.

§ 13. Zezwolenia na hurtową sprzedaż soli mogą być wydawane tylko tym osobom, które wykażą, że rozporządzają lub mogą rozporządzać odpowiedniemi, trwałemi i suchemi pomieszczeniami, nadającemi się do przechowywania soli, oraz, że rozporządzają kapitałem lub kredytem, potrzebnym do prowadzenia przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży soli.

§ 14. Nie mogą otrzymać zezwolenia na hurtową sprzedaż soli, ani pełnić funkcji zastępcy hurtownika:
a) posłowie i senatorowie,
b) osoby, pozostające w służbie państwowej, cywilnej albo wojskowej, w przedsiębiorstwach pastwowych, w służbie samorządowej lub w instytucji publiczno-prawnej, choćby stosunek ich był kontraktowy, z wyjątkiem osób piastujących bezinteresownie jakąś godność lub urząd w powyższych instytucjach,
c) osoby, przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe lub upadłościowe,
d) osoby skazane prawomocnym wyrokiem sądowym, o ile skazanie pociąga utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego,
e) osoby zasądzone prawomocnie za przestępstwa skarbowe na karę pozbawienia wolności,
f) osoby niezdolne, według ustaw cywilnych, do zaciągania zobowiązań i do swobodnego rozporządzania swym majątkiem,
g) osoby, nieposiadające obywatelstwa polskiego, o ile istniejące umowy międzynarodowe nie zawierają odrębnych w tym względzie postanowień.

§ 15. Przed wydaniem zezwolenia na hurtową sprzedaż soli, Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego winna sprawdzić, czy osoba, która ma otrzymać zezwolenie, odpowiada wymogom wska-

zanym w § 13 i czy w stosunku do niej nie zachodzą przeszkody, wynikające z postanowień § 14.

W tym celu Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego winna zażądać od osób, ubiegających się o nadanie zezwolenia, przedstawienia odpowiednich dowodów.

§ 16. Obowiązkiem hurtowników jest należyte aprowidowanie odbiorców w sól oraz przestrzeganie przepisów, normujących sprzedaż soli.

§ 17. Hurtownicy obowiązani są:

a) do stałego wykonywania czynności sprzedaży w dopuszczalnych dla danego przedsiębiorstwa godzinach handlu,
b) do pobierania sprzedawanej soli tylko od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny",
c) do posiadania stale zapasu soli kuchennej, określanego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego w granicach do trzymiesięcznego przeciętnego obrotu danego przedsiębiorstwa,
d) do utrzymywania pomieszczeń przedsiębiorstwa sprzedaży w porządku i czystości i zabezpieczenia soli od wpływów ujemnie na nią działających,
e) do umieszczania z zewnątrz lokalu handlowego na widocznem miejscu nazwy przedsiębiorstwa (szyldu) według wzoru ustalonego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego,
f) do umieszczania na widocznem miejscu cennika soli,
g) do prowadzenia księgi przychodu i rozchodu soli według załączonego wzoru (wzór Nr. 1) i do posiadania książki kontroli, służącej do zapisywania uwag organów przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny" i władz skarbowych, kontrolujących działalność hurtowni względnie rozdzielczego składu soli,
h) do udzielenia organom Polskiego Monopolu Solnego i władz skarbowych wszelkich wyjaśnień związanych z prowadzeniem sprzedaży soli i do umożliwiania im sprawdzania prowadzonych książek oraz posiadanych zapasów soli,
i) do przestrzegania instrukcyj Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego, normujących pobór, sposób sprzedaży i przechowywania soli.

§ 18. W pomieszczeniach hurtowej sprzedaży soli, służących dla przechowywania soli, nie wolno przechowywać żadnych innych towarów.

§ 19. Przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży soli mogą sprzedawać sól kuchenną tylko w oryginalnych opakowaniach monopolowych, w ilościach nie mniejszych niż 50 kg jednorazowo.

§ 20. Hurtownicy, prowadzący hurtownie soli, obowiązani są do sprzedawania soli kuchennej wszystkim zgłaszającym się

odbiorcom po cenie o 10% niższej od obowiązującej ceny detalicznej.

§ 21. Hurtownicy otrzymują od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny“ przy zakupie soli kuchennej rabat w wysokości do 17% ceny detalicznej, obowiązującej w chwili zakupu, określany przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego.

Niezależnie od tego rabatu Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego może przyznawać hurtownikom, prowadzącym hurtownie w odległości ponad 5 km od najbliższej stacji kolejowej względnie saliny, bonifikatę na koszta przewozu kołowego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego może zmieniać wysokość przyznanego hurtownikowi rabatu względnie bonifikaty; obniżenie rabatu względnie bonifikaty bez zgody hurtownika, wymaga wypowiedzenia rabatu lub bonifikaty na jeden rok naprzód.

§ 22. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny“ ponosi w granicach stawek przewidzianych dla przesyłek całowagonowych koszta przewozu kolejowego soli kuchennej z miejsc poboru tej soli, wyznaczanych hurtownikom przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego, do najbliższej dla przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży soli stacji kolejowej.

§ 23. W razie zmian cen soli, różnica cen w stosunku do zapasu soli, posiadanego przez hurtowników, obliczona przy uwzględnieniu rabatu przysługującego hurtownikowi, podlega wyrównaniu bądź na rzecz hurtowników, bądź na rzecz przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny“, zależnie od tego, czy cena danego gatunku soli została obniżona, czy podwyższona.

Postanowienia ustępu poprzedniego dotyczą tylko zapasu soli posiadanego przez hurtowników w granicach zapasu określonego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego (§ 17 punkt c).

§ 24. Zezwolenia na hurtową sprzedaż soli kuchennej gasną w następujących przypadkach:

a) w razie nierozpoczęcia sprzedaży w terminie wskazanym w zezwoleniu, o ile hurtownik nie uzyska od Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego przedłużenia tego terminu,
b) w razie śmierci hurtownika,
c) gdy przestaje istnieć osoba prawna, której zezwolenie nadano,
d) w razie zrzeczenia się zezwolenia przez hurtownika,
e) w razie upływu czasu, na jaki zezwolenie było nadane,

§ 25. Cofnięcie zezwolenia na hurtową sprzedaż soli bez wypowiedzenia następuje, gdy:

a) hurtownikowi ogłoszono upadłość,
b) hurtownik wydzierżawi lub odstąpi zezwolenie innej osobie, albo zawrze spółkę w celu wykonywania przedsiębiorstwa, na którego prowadzenie sam otrzymał zezwolenie,

c) hurtownik ponosi winę fałszywego prowadzenia przepisowych ksiąg w celu wprowadzenia w błąd organów Polskiego Monopolu Solnego lub władz skarbowych,

d) zajdą, lub zostaną ujawnione okoliczności wymienione w p. b) oraz d—g) § 14 niniejszego rozporządzenia, które wykluczają daną osobę od otrzymania zezwolenia.

§ 26. Cofnięcie zezwolenia na hurtową sprzedaż soli bez wypowiedzenia może nastąpić w wypadkach:

a) gdy przedsiębiorstwo hurtowej sprzedaży soli jest nieczynne dłużej niż 7 dni, o ile hurtownik nie uzyskał zezwolenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego na czasowe zawieszenie sprzedaży,

b) jeżeli hurtownik powierzy prowadzenie przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży soli nieupoważnionemu zastępcy,

c) jeżeli hurtownik, posiadający zezwolenie na prowadzenie rozdzielczego składu soli sprzedaje sól innym osobom, aniżeli wymienionym w ust. 3 § 10,

d) jeżeli hurtownik uniemożliwia lub utrudnia organom przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny, lub władz skarbowych przeprowadzanie kontroli przedsiębiorstwa sprzedaży,

e) jeżeli hurtownicy naruszają obowiązki przewidziane w p. p. b, c, g, i h § 17 oraz §§ 18, 19 i 20.

f) jeżeli hurtownicy naruszają przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące sprzedaży soli, przeznaczonej na cele przemysłowe lub hodowlano-rolnicze lub sprzedają tę sól po innych cenach, aniżeli przewidziane w obowiązującej taryfie.

§ 27. Zezwolenia na hurtową sprzedaż soli mogą być cofane bez podania powodów za jednorocznem wypowiedzeniem.

§ 28. Orzekanie o wygaśnięciu i cofanie zezwoleń na hurtową sprzedaż soli kuchennej należy do Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego.

§ 29. Decyzje przewidziane w niniejszem rozporządzeniu Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego wydaje w charakterze władzy skarbowej.

Od decyzyj tych przysługuje prawo odwołania do Ministra Skarbu.

Odwołania winny być wznoszone za pośrednictwem Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego, najpóźniej w ciągu dni 14 licząc od dnia następnego po doręczeniu odnośnej decyzji.

Rozstrzygnięcie wydane przez Ministra Skarbu jest ostateczne w administracyjnym toku instancji.

Odwołanie wstrzymuje wykonanie decyzji Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego, aż do rozstrzygnięcia odwołania przez Ministra Skarbu. Wyjątek stanowią decyzje o zmianie rabatów, względnie bonifikat przyznanych hurtownikom; odwołania od tych decyzyj nie wstrzymują wykonania decyzji, natomiast uchy-

lenie lub zmiana decyzji powoduje co do wysokości rabatu względnie bonifikaty odpowiednie skutki wstecz od daty, od której zaskarżona decyzja weszła w życie.

W wypadkach, gdy chodzi o odwołania w sprawach orzeczeń o wygaśnięciu lub cofnięciu zezwoleń na hurtową sprzedaż soli, jeżeli pozostawienie hurtownika w jego prawach mogłoby narazić interesa Polskiego Monopolu Solnego na straty, Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego może zawiesić hurtownika w jego prawach, aż do decyzji Ministra Skarbu.

§ 30. W razie wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia na hurtową sprzedaż soli kuchennej, Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego może wyznaczyć byłym hurtownikom, a w wypadkach wskazanych w § 24 p. b) i c) członkom ich rodzin względnie likwidatorom mienia osoby prawnej termin likwidacji przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży soli, odpowiadający posiadanym przez hurtownika zapasom soli kuchennej, nie dłuższy jednak od trzymiesięcznego.

W razie niewyznaczenia takiego terminu likwidacji Dyrekcja Polskiego Monopolu Solnego obowiązana jest na żądanie byłego hurtownika, zgłoszone nie później niż w 14 dni po cofnięciu lub wygaśnięciu koncesji, wykupić posiadany przez hurtownika zapas soli w granicach odpowiadających zapasowi, o którym mowa w § 17 p. c) po cenie, obowiązującej w chwili wykupu, zmniejszonej o rabat przysługujący hurtownikowi, oraz o ewentualne potrącenia, wynikające z zepsucia jakości soli.

§ 31 Prowadzenie detalicznej sprzedaży soli kuchennej nie wymaga uzyskania zezwolenia.

§ 32. Detaliści obowiązani są sprzedawać sól kuchenną ściśle po ustalonych przez Miinstra Skarbu cenach taryfowych.

Sprzedaż soli na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze.

§ 33. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny" sprzedawać będzie we własnych zakładach oraz za pośrednictwem i osób, wymienionych w § 39, po cenach ustanawianych przez Ministra Skarbu:

a) na cele przemysłowe — sól skażoną, a w wypadkach wymienionych w § 36 — sól nieskażoną,
b) na cele hodowlano-rolnicze — sól bydlęcą skażoną oraz w bryłach (sól spiżową w kruchach i omoki) dla bydła.

§ 34. Sól przeznaczona na cele przemysłowe będzie skażana bądź środkiem ogólnego skażenia, bądź też środkami szczególnego skażenia.

Za środek ogólnego skażenia uważa się olej mineralny w stosunku 1 kg oleju na q soli.

Jako środki szczególnego skażenia używane będą następujące domieszki na 1 q soli:

a) 5 kg sody bezwodnej do solenia i konserwowania skór, tudzież do studzenia lodu,
b) 5 kg lub 5 l. posoki z jelit do solenia jelit,
c) 6 kg roztworu stężonego ługu sodowego (około 32%), lub 2 kg sody bezwodnej lub 2 kg drobno potłuczonego wodorotlenku sodowego (ług) lub 2 kg kwaśnego siarczanu sodowego do wyrobu kwasu solnego, siarczanu sodowego, mydeł, gliceryny i t. p.,
d) 2 kg sproszkowanego węgla do regeneracji filtrów, zmiękczających wodę, używaną na potrzeby przemysłu.

Minister Skarbu może zewolić na prośbę zainteresowanego przedsiębiorstwa na stosowanie również innych środków szczególnego skażenia soli, przeznaczonej na cele przemysłowe, lub na stosowanie wyżej wymienionych środków w innym stosunku do soli.

Skażenie soli, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w § 36 punkt a i b, następować będzie w zakładach przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny" lub w salinach prywatnych, dostarczających sól na zlecenie przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny".

O ile skażenie odbywa się w salinie prywatnej, winno ono być przeprowadzone w obecności urzędnika kontroli skarbowej, sprawującego nadzór nad saliną.

§ 35. Do nabycia soli przemysłowej, skażonej środkiem ogólnego skażenia, nie potrzeba zezwolenia.

Sól przemysłowa skażona środkami szczególnego skażenia oraz sól nieskażona po cenach soli przeznaczonej na cele przemysłowe, może być sprzedawana tylko tym osobom, które uzyskają odpowiednie zezwolenie urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

(Dalszy ciąg rozporządzenia Ministra Skarbu o obrocie solą podamy w następnym numerze czasopisma).

Redakcja W. K. S.

Z Kół i Okręgów.

SPRAWOZDANIE

z Walnego Zebrania członków S. U. K. S. Koła „Sambor" dnia 2 lutego 1933 w Drohobyczu o godzinie 10 rano.

Prezes Kol. Sklenarz powitał zebranych.

Na wniosek Kol. Pasławskiego przewodniczącym Walnego Zebrania wybrano przez aklamację Kol. Marjana Sklenarza, któ-

ry przybrał sobie na asesora a zarazem sekretarza Kol. Haassa. Porządek dzienny został przyjęty.

Protokół z Walnego Zebrania z 2/2 1932 przyjęto bez dyskusji do wiadomości.

Kol. Sklenarz jako Prezes Koła złożył imieniem Zarządu Koła następujące sprawozdanie z czynności za rok 1932.

I. Zarząd Koła stosując się do uchwał Walnego Zebrania z 2/2 1932 uczynił zadość i przedstawił Zarządowi Gł. wnioski na tem Zebraniu uchwalone z odpowiednim umotywowaniem.

W myśl uchwały Walnego Zebrania z 2/2 1932 na Walnym Zjeździe Delegatów w Warszawie reprezentował tut. Koło Kol. Sklenarz, który po powrocie złożył sprawozdanie z toku obrad, a Zarząd podał je wszystkim członkom do wiadomości.

II. W r. 1932 Zarząd Koła odbył 14 posiedzeń, na których załatwił 151 spraw bieżących dotyczących bądź poszczególnych członków bądź też ogółu w miarę ich napływu, przyczem jednak zauważa się, że spraw osobistych członków było nie wiele.

III. Bibljoteka Koła wzrosła w r. 1932 o 42 dzieł z których 30 zakupiono a 12 otrzymano w darze od członków. Ogółem posiada bibljoteka 214 dzieł o 267 książkach z czego 149 dzieł jest zakupionych a 65 otrzymanych w darze.

Komisja rewizyjna dopełniwszy swych czynności skonstatowała, że prowadzenie ksiąg jest we wszystkich kierunkach nadzwyczaj dokładne i z rzeczywistym stanem rzeczy zgodne, wobec czego zatwierdziła tak bilans za rok 1932 jak i wszystkie zestawienia rachunkowe i postanowiła przyjść na Walne Zebranie członków Koła z wnioskiem na uchwalenie Zarządowi Koła absolutorjum z rachunków za rok 1932 oraz na wyrażenie Zarządowi Koła w imieniu wszystkich członków uznania za sumienne i dokładne prowadzenie ksiąg i rachunków.

Przewodniczący otwiera dyskusję nad sprawozdaniem Zarządu Koła z czynności za rok 1932 i sprawozdaniem Komisji rewizyjnej z rachunków za rok 1932.

Kol. Pasławski stawia wniosek, ażeby bez dyskusji przyjąć tak sprawozdanie Zarządu Koła z czynności za rok 1932 jak i sprawozdanie z rachunków za rok 1932 do wiadomości i w myśl wniosku Komisji rewizyjnej udzielić Zarządowi Koła absolutorjum z rachunków za rok 1932 i to przez aklamację. Wniosek ten jednogłośnie uchwalono.

Na wniosek Kol. Dudy wybrano do Zarządu przez aklamację:

Prezes: Marjan Sklenarz Insp. K. S. w Drohobyczu.

Wiceprezes: Józef Zuliński Komisarz K. S. w Borysławiu.

Sekretarz: Franciszek Haass Insp. K. S. w Drohobyczu.

Skarbnik: Piotr Morasiewicz Komisarz K. S. w Borysławiu
Członek Zarządu: Stanisław Majchrzak Komisarz Kontr. S. w Borysławiu.

Kol. Czesnykowski stawia wniosek, by do Komisji rewizyjnej wybrać ponownie Kolegów Antoniego Hrynyszyna, Stanisława Mazurka i Stefana Pasławskiego. Wybrano przez aklamację.

Delegatem na Walny Zjazd do Warszawy wybrano Kol. Bolesława Matznera, z tem, że w razie wyjazdu do Warszawy potrzebną gotówkę Kol. Matzner otrzyma chwilowo z Kasy Koleżeńskiej Urz. K. S. w Drohobyczu, a po powrocie z Warszawy i przedłożeniu rachunków, ściągnie się koszta od poszczególnych członków.

Zarząd Główny wyczuwając nastroje nastąpić mających zmian, uzyskał polecenie w Ministerstwie Skarbu przedłożenia memorjału tak co do działalności jak i co do konieczności usprawnienia służby Kontr. Skarbowej i zlecił w tym kierunku Kołom przedłożenie potrzebnych dat. Koła wprawdzie przedłożyły te dane, jednak niektórzy z PP. Inspektorów do których odniesiono się w tej sprawie — nie dali żadnej odpowiedzi. Ubolewania godnem jest takie postępowanie, gdyż może się ono odbić fatalnie na naszej egzystencji.

Działalność Zarządu Koła nie mogła być wydatniejszą jedynie z winy członków, pomiędzy którymi wskutek ogólnego kryzysu powstała jakaś apatja i zniechęcenie oraz przygnębienie, co stanowczo w obecnej dobie miejsca mieć nie powinno.

I jakkolwiek w stanie takim, jak obecny, nietylko nasze ale nawet składające się z setek tysięcy członków Stowarzyszenie nic zdziałać nie może, powinniśmy zacieśnić nasze szeregi w Stowarzyszeniu tak, aby stać na straży i w odpowiedniej chwili być przygotowanymi na rozpoczęcie akcji zmierzającej do polepszenia bytu tak moralnego jak i materjalnego.

Imieniem Komisji Rewizyjnej przewodniczący tejże Kol. Hrynyszyn oświadcza, że Komisja rewizyjna w składzie Kol. Antoniego Hrynyszyna, Stanisława Mazurka i Stefana Pasławskiego przy współudziale sekretarza Koła Kol. Haassa przeprowadziła swe czynności w dniu 14 stycznia 1933 spisując na to stosowny protokół. Przedewszystkiem sprawdzono szczegółowo wszystkie księgi i rachunki prowadzone przez Zarząd Koła, sporządzony na podstawie nich bilans, oraz rachunki, stan i rozwój bibljoteki a wynik tych czynności był następujący:

Księgi kasowe prowadzone zupełnie prawidłowo, wszystkie pozycje tak w przychodach jak i rozchodach pokryte wymaganemi dokumentami a bilans obrotów kasowych za rok 1932 uzgodniony co do każdej pozycji z odnośnemi księgami:

Kol. Sklenarz nawiązując do swego wstępnego przemówienia przy tym punkcie porządku dziennego, stawia wniosek, by obecnie w okresie oczekiwania zmian jakie wedle krążących pogłosek mają nastąpić z powodu reorganizacji Kontroli Skarbowej, wezwać Zarząd Główny, aby śledził bacznie przebieg sprawy i zapobiegał o ile możności w danej chwili szkodliwym wpływom, jakie mogłyby narazić Kontrolę Skarbową na utratę ciężko wywalczonych praw. Wniosek ten uchwalono jednogłośnie.

Kol. Czosnykowski stawia wniosek na ręce P. Prezesa Kolegi Sklenarza wyrazić Zarządowi Koła uznanie i podziękowanie za pracę w kierunku obrony interesów Kontroli Skarbowej. Uchwalono z wielkim ożywieniem jednogłośnie.

Ponadto w wolnych wnioskach poruszono sprawę administracji Domu Wypoczynkowego i postanowiono przesłać do Zarządu Głównego S. U. K. S. informacje złożone przez Kolegów.

Po wyczerpaniu porządku dziennego przewodniczący zebranie zamknął o godz. 15 pp.

KASA SAMOPOMOCY

przy Kole Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej

w Płocku

Bilans surowy na dzień 31 grudnia 1932 roku

Nazwa rachunku	Obroty		Pozostałość	
	Winien:	Ma:	Winien:	Ma:
Kasa	4.930,02	4.926,05	3,97	—
R-k czekowy w P.K.O . . .	1.110,04	1.084,42	25,62	—
Pożyczki . . .	5.405,00	3,664,00	1.741,00	—
Odsetki . . .	0,27	141,11	—	140,84
Prowizja . . .	8,90	19,09	—	10,19
Wkłady . . .	40,00	207,00	—	167,00
Udziały . . .	120,00	1.122,60	—	1.002,60
Koszty administracyjne . .	32,90	—	32,90	—
Subwencje . .	—	445,00	—	445,01
Koło S.U.K.S. .	165,15	203,01	—	37,85
Razem	11.812,28	11.812,28	1.803,49	1.803,49

Rachunek strat i zysków za rok 1932

Wydatki: | | | Dochody:

Wyszczególnienie	zł.	gr.	Wyszczególnienie	zł.	gr.
Koszty administracyjne	32	99	Odsetki od pożyczek	141	11
Koszty manip. i prowizja P.K.O. przy obrot. czek. . .	8	90	Prowizja	19	09
Odsetki od wkładów	0	27	Straty	—	—
Zysk	118	13			
Razem	160	20	Razem	169	20

Bilans zamknięcia za rok 1932

Stan czynny: | | | Stan bierny.

	zł.	gr.		zł.	gr.
Gotówka w kasie .	3	97	Wkłady	167	00
R-k w P. K. O. . .	25	62	Udziały	1002	60
Pożyczki	1741	00	Subwencja	445	01
Straty	—	—	Koło S.U.K.S. . .	37	85
			Zysk	118	13
Razem	1770	59	Razem	1770	59

Płock, dnia 31 grudnia 1932 r.

Prezes Zarządu *J. Koza* — Skarbnik *St. Czapliński* — Członek Zarządu *R. Portalski*

Walny Zjazd Delegatów Kół S. U. K. S. Okręgu Poznańskiego odbędzie się w niedzielę dnia 26 marca 1933 r. o godz. 11 w salach restauracji Ogrodu Zoologicznego w Poznaniu przy ul. Zwierzynieckiej.

Za Zarząd
Tułasiewicz prezes

Komitet redakcyjny: Stanisław Woropaj, Albin Wędołowski i Kazimierz Gliński.

Redaktor: JÓZEF WIERZBOWSKI.

Wydawca: Zarząd Główny Stow. Urzędn. Kontroli Skarbowej w Warszawie.

3132 *Drukarnia Gospodarcza, Warszawa, Wspólna 54. Tel. 8-84-12.*